

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gyönyörű
MEGVÁLTÁS

JAMIE
McGUIRE

Dream
válogatás

Ha egy Maddox fiú szerelembe esik, az örökre szól. De mi történik akkor, ha először nem téged szeret?

Liis Lindy kemény, tréfát nem tűrő FBI-ügynök. Úgy döntött, hogy csupán a munkájával köti össze az életét, így felbontja jegyességét, és Chicagóból San Diegóba költözik. Előléptetésről és megoldhatatlan ügyek megoldását követő kézfogásokról álmodozik. Minden erejével azon van, hogy ő legyen a legjobb.

Thomas Maddox arrogáns és könyörtelen különleges ügynök. A világ legkeményebb bűnözőit tette már hűvösre, és ő a szervezet egyik legjobb embere. Annak ellenére, hogy sok életet megmentett, van egy ügy, ami meghaladja a képességeit. Fiatalabb öccsére, Travisre börtönbüntetés vár, mivel ott volt egy tragikusan végződő alagsori gyűjtogatásnál, a média pedig igazságszolgáltatást akar. Travis egyetlen mentőőve Thomas. A férfi alkut ajánl öccse megmentése érdekében: Travisnek be kell lépnie az FBI-ba. A gond az, hogy ezt úgy kell közölnie az öccsével, hogy közben ne leplezze le titkos munkáját a családja előtt. Emiatt a családi ünnepségre elviszi magával Liist, mintha a párja lenne. Ám amikor véget ér a hétvége, Liis elgondolkozik, hogy valóban csak tettették-e a vonzalmukat.

Betekintést kapunk a jóképű és ravasz Thomas Maddox világába, és megtudjuk, hogy milyen az, amikor valaki nem először, hanem utoljára lesz szerelmes.

JAMIE McGUIRE olyan könyvek szerzője, mint a Red Hill, a Gyönyörű sorscsapás-sorozat, és A Sötétség és Fény angyalai-trilógia. Írásai megjelenésük után azonnal a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal könyves sikerlistáinak élére kerültek. És amit még eddig biztosan nem tudtál róla: imádja a karaokebárokat. A könyv a Beautiful-trilógia második része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Lassan kibontakozó, de izgalmaival teli szerelem története. Két megtört lélek belső harca a megállapodásért.”

Smashwords

„Munkahelyi intrikák, pletykák és izzó feszültség. Liis és Thomas már nem gyerekek, döntéseik felelősséggel járnak, s ez még több izgalmat hoz a történetbe.”

Barnes and Noble

„Két, sok csalódást megélt rokon lélek gyors sodrású és vibráló története. Ha ehhez még hozzáadunk egy Maddox fiút és az FBI izgalmas világát, le sem tudod majd tenni!”

Goodreads

„Tökéletes elegye az akciónak és a romantikának, mindez megfűszerezve egy csipetnyi melankóliával. Éppen ez a tökéletes könyv receptje. ”

Amazon

„Jamie McGuire ismét két lenyűgöző karaktert mutat be. Liis és Thomas külön-külön is izgalmas személyiségek, de együtt valóban verhetetlen páros.”

Trigger Happy's Book Blog

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű
MEGVÁLTÁS

—• részlet •—

ELSŐ FEJEZET

CSAK AZ A VALÓSÁGOS, HA MINDENT KÉZBEN TARTUNK. MÁR EGÉSZEN fiatalon megtanultam, hogy a tervezés, mérlegelés és megfigyelés révén a legtöbb kellemetlenséget elkerülhetem: a felesleges kockázatot, a csalódást és legfőképpen a szívfájdalmat.

A kellemetlenségek elkerülését azonban nem volt mindig könnyű megtervezni, és ez a tény kőkeményen nyilvánvaló lett a Vitorlás kocsmá félhomályában.

Csekély vigaszt nyújtott a falakon lógó tucatnyi neonreklám és a keskeny, körbefutó fénycső, amely megvilágította az italos üvegeket a bárpult mögött. Minden más azt hangsúlyozta, milyen távol vagyok az otthonomtól.

A falakat antik, felújított deszkaborítás fedte, a fekete foltos, világos fenyőlambériát kifejezetten azzal a céllal tervezték, hogy a városközponthoz közeli helyet ócska kis lebujnak tüntessék fel, de ennek ellentmondott a makulátlan tisztaság. A festékbe nem ivódott bele száz év füstje. A falak nem suttoptak Al Caponéről vagy Dillingerről.

Két órája, amióta megszakítottam a dobozaim kirámolását az új lakásomban, ugyanazon a széken gubbasztottam. Mióta csak állni tudtam, eltettem azokat a tárgyakat, amelyek a személyiségem részeit képezik. Sokkal érdekesebbnek tűnt az új

környék felderítése, annál is inkább, mert hihetetlenül enyhe volt az este, bár február utolsó napja volt. Frissen kivívott függetlenségem örömét még az is megtoldotta, hogy szabad voltam: nem várt otthon senki, akinek el kellett számolnom azzal, merre járok.

Az üléshez, amelyet két órája melegítettem, narancsszínű műbőr volt, és miután mérsékelten fogyasztottam a Szövetségi Nyomozóirodától kapott költözési hozzájárulásomból, amit aznap délután nagyvonalúan voltak szívesek a számlámra utalni, nem esett nehezemre megtartani rajta az egyensúlyomat.

Az aznap esti öt Manhattan koktéloom közül az utolsó a csicsás pohárból a számba csorgott, és végigmarta a torkomat. A gabonapálinka és az édes vermut keverékének magányíze volt. Legalább ettől otthon éreztem magam. Az igazi *otthon* azonban több ezer mérföldre volt, és minél tovább ültem az ívelt pultot szegélyező tizenkét bárszék egyikén, annál távolibbnak tűnt.

De azért nem voltam elveszett, inkább szökevény. Halomban álltak a dobozok az új, negyedik emeleti lakásomban, amelyeket lelkesen csomagoltam be, miközben Jackson, a volt vőlegényem a közös kis chicagói lakásunk sarkában állt és duzogott.

Az FBI-nál a feljebbjutáshoz elengedhetetlen, hogy az ember tovább tudjon lépni, és kis időn belül ebben egészen jó lettem. Jackson nyugodtan fogadta, amikor először közöltem vele, hogy áthelyeztek San Diegóba. Még a repülőtéren, közvetlenül az elutazásom előtt is azt ígérte, hogy menni fog ez nekünk. Jackson egyáltalán nem jeleskedett az elengedésben. Azzal fenyegetett, hogy örökké szeret.

Várakozásteljes mosollyal lengettem a koktélos poharat magam előtt. A pultos srác segített, hogy rendben letegyem magam elé, aztán teletöltötte. A narancshéj és a cseresznye lassú táncba fogott a felszín és a mély között, akárcsak én.

– Ez az utolsó, szívem – törölte le a két oldalamon a pultot.

– Ne törd magad annyira! Nem adok olyan busás borralót.

– A szövetségiek sosem szoktak – jegyezte meg gyakorlatiasan.

– Ennyire nyilvánvaló?

– Sokan laknak erre felé. Mind egyformán beszéltek, és az otthontól távol töltött első estén berúgtok. Ne izgasd magad, nem ordít rólad, hogy ügynök vagy.

– Istennek hála – emeltem fel a poharamat. Nem gondoltam komolyan. Szerettem az FBI-t, és mindent, ami vele járt. Még Jacksont is, aki szintén ügynök volt.

– Honnan helyeztek át? – kérdezte. Túlságosan feszes V-kivágású fekete pólója, manikűrözött körmei és tökéletesre zselézett frizurája ellentmondott flörtölős mosolyának.

– Chicagóból.

Felhúzta, aztán csücsörítette az ajkait, amíg egy halra nem hasonlított. A szeme elkerekedett.

– Ünnepelned kéne!

– Nem kellene kiborulnom miatta, hacsak nem fogynak el a helyek, ahova menekülhetek. – Ittam egy kortyot, és lenyaltam a számról a gabonapálinka füstös, égő ízét.

– Á! Az exedtől futsz?

– Az én foglalkozásomnál az ember nem igazán tud lelépni.

– A francba. Ő is szövetségi? Nem kéne a munkát és az élvezetet keverni, édesem.

Végighúztam az ujjamat a pohár peremén.

– Ez nincs benne a kiképzési programban.

– Tudom, sokszor megesik. Nap mint nap tapasztalom – csóválta a fejét, miközben elmosott valamit a tisztítószertől habos mosogatóban a pult mögött. – A közelben laksz?

Gyanakvóan méregettem: itt van valaki, aki kiszúr egy ügynököt és túl sok kérdést tesz fel.

– Gyakran benézel majd? – fogalmazott világosabban.

Láttam, mire akar a faggatózással kilyukadni, ezért bólintottam.

– Valószínűleg.

– Ne parázz a borraivaló miatt. A költözés drága mulatság, ahogy az is, hogy italba fojtsd a bánatod amiatt, amit magad mögött hagytál. Majd legközelebb bepótolod.

Szavai hallatán úgy kezdtem vigyorogni, ahogy már hónapok óta nem, bár valószínűleg senkinek sem tűnt fel rajtam kívül.

– Hogy hívnak? – kérdeztem.

– Anthonynak.

– Szoktak Tonymak szólítani?

– Nem, ha itt akarnak inni.

– Értettem.

Anthony kiszolgálta a pultnál ülő egyetlen másik vendéget ezen a késői hétfő estén, vagy van, aki kedd hajnalnak nevezte volna. A kövérkés, középkorú asszony fekete ruhát viselt, és vörös, duzzadt volt a szeme. Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és egy velem egykorú férfi rontott be, aztán tőlem két

széknyire leült. Meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta a legfelső gombot a tökéletesre vasalt fehér, legombolható gal-lérú ingén. Felém siklott a tekintete, és zöldesbarna szemével fél másodperc alatt felmért velem kapcsolatban mindent, amire csak kíváncsi volt, majd elfordult.

A blézerem zsebében megzizzent a telefonom. Elővettem, hogy megnézzem a kijelzőt. Újabb SMS érkezett Jacksontól. A neve mellett idézőjelben védetten gubbasztott egy kis ha-tos, ami azt jelezte, hogy ez már a hatodik üzenete. A csapdába esett szám arra emlékeztetett, amikor utoljára ölelt meg, azt is úgy kellett kicsikarnom belőle.

Kétezer-egyszázötven mérföldre voltam Jacksontól, mégis képes volt büntudatot ébreszteni bennem. De azért nem eleget.

Megnyomtam a mobilom oldalán levő gombot, amivel el-sötétítettem a képernyőt. Nem válaszoltam Jackson üzenetére. Aztán felemelt ujjal jeleztem a pultosnak, miközben kiittam a hatodik pohárból a maradékot.

A Vitorlás kocsmára a belváros és a külváros, a San Diego-i Nemzetközi Repülőtér és az állatkert közötti választóvonalon, az új lakásomtól éppen egy saroknyira bukkantam. A chicagói kollégáim pufi dzsekit viseltek a golyóálló mellényeik fölött, miközben én itt a szokottnál is melegebb San Diego-i időjá-rást élveztem egy feszes, vállpánt nélküli felsőben, blézerben és testhez álló farmerben. Kissé túltöltözöttnek és némileg izzadt-nak éreztem magam. Igaz, ez lehetett a szervezetembe került ital mennyiségétől is.

– Irtó kicsi vagy ahhoz, hogy ilyen helyen légy – vetette oda a két székkal arrébb ülő férfi.

– Milyen helyen? – kérdezte a szemöldökét felvonva Anthony, miközben fenyegetően felemelte az öblös poharat.

A férfi ügyet sem vetett rá.

– Nem vagyok kicsi – ittam egy kortyot. – Csak filigrán.

– Az nem egy és ugyanaz?

– Azonkívül egy sokkoló van a táskámban, és kegyetlen a bal horgom, szóval nehogy túl nagy fába vágd a fejszédet.

– Jól értesz a kungfuhoz.

Nem adtam meg neki azt az örömet, hogy ráfigyeljek, inkább magam elé bámultam.

– Ez rasszista megjegyzés volt?

– Távolról sem. Csak kissé erőszakosnak tűnsz.

– Nem vagyok *erőszakos* – válaszoltam, bár még ez is jobb volt, mint unalmas, könnyű célpontnak tűnni.

– Komolyan? – Nem kérdezte, hanem szembeszállt velem.

– Nemrégiben olvastam ázsiai női békeaktivistákról, akiket kiűztettek. Gondolom, nem voltál közöttük.

– Fele részben ír vagyok – mormoltam.

Kuncogott egyet. Volt valami a hangjában; nem csak ego, de magabiztosságnál több. Arra sarkallt, hogy megforduljak és jól szemügyre vegyem, én azonban a bár túloldalán sorakozó italosüvegekre függesztettem a tekintetemet.

Amikor rájött, hogy nem húz ki belőlem jobb választ, átült a mellettem lévő székre. Felsőhajtottam.

– Mit iszol? – kérdezte.

Égnek emeltem a tekintetemet, aztán úgy döntöttem, mégis felé fordulok. Olyan gyönyörű volt, mint a dél-kaliforniai időjárás, és kevésbé nem is emlékeztethetett volna Jacksonra. Még ülve is láttam, milyen magas, legalább százkilencven lehetett.

Zöldebarna szeme ragyogott bronzbarnára sült arcában. Bár egy átlagférfiban félelmet ébreszthetett, nem volt olyan érzésem, hogy veszélyes lenne – számomra semmiképpen sem –, még ha nálam kétszer nagyobb is volt.

– Azt, amit magamnak fizetek – válaszoltam, és nem is próbáltam leplezni kacér mosolyomat.

Jogosnak éreztem, hogy egy gyönyörű idegen miatt egy órára felfüggeszsem az éberségemet, főként a hatodik pohár után. Flörtölünk kicsit, megfedlek a maradék büntudatomról, aztán hazamegyek. Minden bizonnyal még egy ingyen italt is kapok. Elfogadható terv volt.

Visszamosolygott rám.

– Anthony! – tartotta fel az ujját.

– A szokásosat? – kérdezett vissza Anthony a pult végéből.

A férfi bólintott. Törzsvendég volt. A közelben lakhat vagy dolgozhat.

A szemöldökömet ráncoltam, amikor Anthony elvette, nem pedig újrátöltötte a poharamat.

Vállat vont, az arcán nem látszott bocsánatkérés.

– Mondtam, hogy ez volt az utolsó.

Hat csapolással később az idegen annyi olcsó sört döntött magába, hogy nagyjából megközelítse az alkoholszintemet. Örültem neki. Nem kellett úgy tennem, mintha józan lennék, és a választott italából azt szűrtem le, hogy nem fontoskodó, és nem próbál hatással lenni rám. Vagy talán csak le volt égve.

– Azért mondtad, hogy nem fizethetek neked egy italt, mert Anthony nem enged többet innod, vagy mert tényleg nem hagynád? – kérdezte.

– Mert meg tudom venni magamnak az italt – jelentettem ki, bár kissé összemostam a szavakat.

– Errefelé laksz?

A szemem sarkából rápillantottam.

– A gyöngye társalgási képességed percről percre kiábrándítóbb.

Hangosan, a fejét hátravetve felnevetett.

– Szent isten, asszony. Hova valósi vagy? Nem ide.

– Chicagóba. Most érkeztem. A nappalimban még halomban állnak a dobozok.

– Átérzem – bólintott megértően, s közben tisztelettel emelte fel az italát. – Az elmúlt három évben kétszer is költöztem az ország egyik végéből a másikba.

– Hova?

– Ide. Aztán Washingtonba. Aztán megint vissza.

– Politikus vagy? Vagy lobbizó? – kérdeztem somolyogva.

– Egyik sem – fintorodott el undorral, aztán meghúzta a sörét. – Hogy hívnak?

– Nem érdekes.

– Rémes név.

Grimaszt vágtam.

– Így már érthető a költözés. Egy pasi elől menekülsz.

Dühösen rámeredtem. Gyönyörű volt ugyan, de elbizakodott is, még ha igaza is volt.

– És nem keresek másikat. Se egyéjszakás kalandot, se bosszúdugást, semmit sem. Szóval ne pazarold az időd vagy a pénzed. Biztosan találsz egy helyes nyugati parti lányt, aki boldogan elfogad tőled egy italt.

– Abban meg mi a szórakozás? – hajolt közelebb.

Istenem, még józanul is elvenné az eszemet.

Lenéztem a söröspohár karimáját érintő ajkára, és a lábam között lüktetést éreztem. Hazudtam, és ezzel ő is tisztában volt.

– Felbosszantottalak? – kérdezte a legelbűvölőbb mosollyal, amit csak életemben láttam.

Simára borotvált arcával, rövidre vágott, világosbarna hajával ez a férfi nálam sokkal rettenthetetlenebb ellenfeleket is legyőzött már.

– Azzal próbálkozol, hogy felbosszants? – kérdeztem vissza.

– Meglehet. Ahogy a szád tartod, amikor mérges vagy... hát az kibaszottul elképesztő. Lehet, hogy egész éjjel az idegeidre megyek majd, de nem érdekel, ha a szádat bámulhatom.

Nagyot nyeltem.

Vége volt a kis játékomnak. Győzött, és ezt ő is tudta.

– Mit szólnál, ha máshova mennénk? – kérdezte.

Intettem Anthonynak, de az idegen megrázta a fejét, és egy nagy címletű bankjegyet tett a pultra. Ingyen pia: a tervemnek legalább ez a része bejött. A férfi az ajtóhoz sétált, és intett, hogy mutassam az utat.

– Egy heti borraalómat teszem rá, hogy nem csinálja végig – jegyezte meg Anthony olyan hangosan, hogy a gyönyörű idegen is meghallja.

– A pokolba vele – motyogtam, és gyors léptekkel kimentem az ajtón.

Elmentem az új barátom mellett, és kiléptem a járdára. Az ajtó lassan becsukódott mögöttem. Játékosan, de erősen megragadta a kezemet, és magához vont.

– Anthony mintha úgy vélné, hogy visszakozni fogsz – néztem fel rá.

Sokkal, de sokkal magasabb volt nálam. Most, hogy ennyire közel álltam hozzá, olyan érzés volt, mint a mozi első sorában ülni. Fel kellett emelnem az államot, és kicsit hátra is kellett hajolnom, hogy a szemébe nézhessek.

Közelebb húzódtam, hogy kiprovokáljak egy csókot.

Habozott, miközben az arcomat fürkészte, aztán ellágyult a tekintete.

– Valami azt súgja, hogy ezúttal nem fogok.

Lehajolt, és ami szinte kísérletező, lágy csókként kezdődött, kéjsóvárrá és romantikussá vált. Az ajka együtt mozgott az enyémmel, mintha emlékezne rá, sőt hiányzott volna az érintése. A korábban átéltekkel szöges ellentétben különös borzongás futott végig rajtam, amitől szétfoszlott az idegeségem. Számtalanszor csináltuk már ezt, képzeletben vagy tán egy álomban. A déjà vu legtökéletesebb fajtája volt.

Miután elhúzódott tőlem, egy másodperc töredékéig még lehunytt szemmel állt, mintha kiélvezné a pillanatot. Amikor lepillantott rám, megrázta a fejét.

– Biztos, hogy nem lépek vissza.

Befordultunk a sarkon, gyorsan átmentünk az utcán, aztán felgyalogoltunk a magasabban nyíló bejárathoz vezető lépcsőfokokon. A táskámból előhalásztam a kulcsaimat, aztán beléptünk, és a felvonók előtti benyílóban várakoztunk. Az ujjai súrolták a kezemet, és amikor a kezünk összefonódott, magához rántott. Nyílt a liftajtó, és bebotorkáltunk.

Megragadta a csípőmet, és míg az ujjammal az emeletemhez tartozó gombot kerestem, magához húzott. Selymes ajkát

a nyakamhoz érintette, és a bőröm minden idegvégződése szikrázott és táncra perdült. Céltudatosan és tapasztaltan hintette tele apró csókokkal az állam vonalát a fülemtől a kulcscsontomig. A keze minden érintéssel azért könyörgött, hogy közelebb legyen hozzám, mintha születésétől fogva csak rám várt volna. Bár bennem is ez az irracionális érzés motoszkált, tudtam, hogy a vonzás, a csel része az egész, de attól, ahogy érezhetően uralkodott magán, hogy ne tépje le túlságosan vadul rólam a ruhát, kis hullámokban söpört végig rajtam a vágy.

Mire a negyedikre értünk, már félrehúzta a hajamat, és szabaddá tette az egyik vállamat, miközben végigsimította a szájával a bőrömet.

– Olyan selymes a bőröd – suttogetta.

Abszurd módon ettől a megjegyzéstől rögtön tetőtől talpig libabőrös lettem.

Miközben a zárral bajlódtam, zörögtek a kulcsaim. A férfi elfordította az ajtógombot, és szinte beestünk a lakásba. Kisé hátrahajolt, és a hátával becsukta az ajtót, aztán a kezemnél fogva magához vont. Sör- és sáfrányillata volt, a kölnijének kissé faillata, de a szájának még most is mentolos fogkrém íze volt. Amikor ismét találkozott a szánk, szívesen engedtem, hogy a nyelve becsússzon az ajkaim közé, mialatt átkaroltam a nyakát.

Lecsúsztotta a blézert a vállamról, és hagyta, hadd essen a földre, aztán meglazította a nyakkendőjét, és áthúzta a fején. Miközben kigombolta az ingét, a fejemen át kibújtam a vállpánt nélküli felsőmből. Csupasz mellemet csak egy pillanatra hagytam szabadon, mielőtt fekete hajam visszahullott rá, és eltakarta.

Az idegen levette az ingét. A felsőteste lenyűgöző gének és több évnyi kiadós napi edzőtermi munkát követő tökéletességgel tárult elé. Lerúgtam a magassarkúmat, ő ugyanazt tette a cipőjével. Ujjaimmal végigsimítottam kidudorodó mell- és hasizmaid, egyik kezem a nadrágja gombjára siklott, míg a másikkal megmarkoltam az alatta érzett keménységet.

Szent ég! Micsoda hatalmas farok!

A cipzár éles hangjától lüktetni kezdett a lábam köze, és fájón vágytam rá, hogy megsimogasson. Ujjaim a karjába mélyedtek, mialatt a csókjai a nyakamról a vállamra, majd a mellemre vándoroltak. Időközben lassan lecsúsztotta rólam a farmeromat.

Felegyenesedett, és kis szünetet tartott, hogy méltányolhasa a látványt, ahogy anyaszült meztelenül álltam előtte. Kissé meglepettnek látszott.

– Nem vettél bugyit?

Megvontam a vállam.

– Soha nem szoktam.

– Soha? – Könyörgő tekintetével várt a nemre.

Imádtam, ahogy nézett: félig meglepetten, félig derűsen és végtelenül felajzva. A chicagói barátnőim már sokat magasztalták a kötöttségektől mentes egyéjszakás kalandok előnyeit. Ez a pasi tökéletesen megfelelt arra, hogy most én is kipróbáljam.

Felvont szemöldökkel élveztem ki, hogy ez a vadidegen milyen szexis érzést ébreszt bennem.

– Egyetlen bugyim sincs.

Felemelt, én meg keresztbe vettem a lábam a háta mögött. Az egyetlen anyag, ami elválasztott minket, a sötétszürke bokszszterlsója volt.

Csókolt, miközben a kanapéhoz vitt, aztán gyöngéden lefektetett a párnákra.

– Kényelmesen fekszel? – lehelte a szavakat.

Amikor bólintottam, még egyszer megcsókolt, aztán gyorsan otthagytott, hogy előhalásszon egy négyszögletes kis csomagot a tárcájából. Amikor visszajött, a fogával tépte fel. Jó volt, hogy a sajátját hozta; még ha eszembe is jutott volna óvszert venni, nem lett volna meg bennem az előrelátás – vagy az optimizmus –, hogy az ő méretében vásároljam meg.

Gyorsan ráhúzta a vékony latexet a farkára, aztán a végét a lábam közti finom, rózsaszín bőrhöz érintette. Lehajolt, hogy suttogjon valamit a fülembe, de elakadt a lélegzete.

Átfogtam feszes fenekét, és az ujjaimat a bőrébe mélyesztve irányítottam, amikor belém hatolt. Most rajtam volt a sor, hogy felsóhajtsak.

Felnyögött, majd ismét a számra szorította a száját.

Tíz perc manőverezés után a kanapén, az idegen izzadva, kivörösödve, csalódottan, egyszersmind bocsánatkérően nézett le rám.

– Hol a hálószobád?

A folyosóra mutattam.

– Második ajtó jobbra.

A combomnál megtámasztva felemelt, én meg a derekára kulcsoltam a lábamat. Meztelen lábbal nesztelenül végigment a folyosón a tányér- és ágyneműhalmok, nejlonszatyrok és dobozok mellett. Fogalmam sem volt, hogy nem botlott meg semmiben az ismeretlen lakás félhomályában úgy, hogy közben a számra szorította a száját.

Miközben még belém hatolva ment, akaratlanul is az egyetlen nevet kiáltottam, amit tudtam.

– Jézusom!

Éreztem, hogy elmosolyodik csók közben, aztán benyomta az ajtót, és leeresztett a matrakra.

A szemembe nézve föléм magasodott. A lábát nagyobb terpeszbe tette, mint a kanapén, így mélyebbre hatolhatott, és úgy mozgathatta a csípőjét, hogy egy olyan ponton is megérintett, amitől a térdem minden lökésnél megremegett. Úgy kezdett ismét csókolni, mintha elviselhetetlennek érezte volna a várakozást. Ha nem fél órája ismertem volna meg, akár szerelemnek is vélhettem volna azt, ahogy simogatott, csókolt, mozgott bennem.

Az arcát az enyémhez nyomta, és koncentrálás közben visszafojtotta a lélegzetét, ahogy a végéhez közeledett, ugyanakkor igyekezett elnyújtani azt az esztelen, ostoba és felelőtlen, mégis elképesztő együttlétet, amiben részünk volt. Egyik kezével a matrakra támaszkodott, a másikkal a vállához szorította a térdemet.

Görcsösen markolászta a takarót, miközben újra meg újra belém hatolt. Jackson sem volt alulmértetve, de ez az idegen kétségtelenül teljesen betöltött. Valahányszor mélyen belém hatolt, csodálatos fájdalom szaggatta a testemet, és amikor elhúzódott, csaknem pánikot éreztem, és abban reménykedtem, még nincs vége.

Karral-lábbal csimpaszkodtam belé, és vagy tucatszor sikoltottam fel, amióta felkapaszkodott a lépcsőn. A nyelve olyan erőteljesen és követelődzőn mozgott a számban, hogy biztosra vettem, ezt már számtalanszor tette. Sokat könnyített ezzel

a lelkemen. Nem volt számára olyan fontos a dolog, hogy később elítéljen a viselkedésemért, így én sem kényszerültem erre. Amint megláttam, milyen testet takar a legombolt nyakú ing, nem tehettem magamnak szemrehányást, még józanul sem.

Ismét belém hatolt, a verítékünk összekeveredett, amitől olyan érzésem volt, mintha összeolvadtunk volna. A mozdulatainktól belém hasító, pusztító fájdalom és gyönyör keverékétől összeszorítottam a szemem.

Ismét a számra tapadt az ajka, és könnyedén elmerültem az érzésben, mennyire szenvedélyes, mégis bársonyos és döbbenetes volt a szája. A nyelve minden villanása kiszámított és begyakorolt volt, és mintha végig az én gyönyörömet szolgálta volna. Jackson nem csókolt különösebben jól, és bár még csak most ismerkedtem meg a fölém görnyedő férfival, éreztem, hogy hiányozni fognak ezek a vágyakozó csókok, amint a hajnali órákban kiteszi a lábát a lakásomból, már ha addig marad.

Miközben csodálatosan és könnyörtelenül megbaszott, egyik kezével szétfeszítette a lábamat, a másik kezét pedig a combjaim közé csúsztatta, és gyöngéden, apró körökben simogatni kezdte a hüvelykujjával duzzadt, rózsaszín bőrömet.

Néhány másodperc múlva fel is kiáltottam, és csípőmet felemelve az övéhez szorítottam, ahogy remegő lábbal átfogtam a derekát. Lehajolt, és a számra szorította a száját, mialatt nyögdecselem. Éreztem, hogy közben mosolyog.

Néhány lassú mozdulat és gyöngéd csók után szertefoszlott az önuralma. Megfeszültek az izmai, ahogy belém hatolt, s minden egyes mozdulata erőteljesebb volt az előzőnél. Miután olyan lenyűgözően eljuttatott a csúcspontra, már csak magára koncentrált, ahogy egyre keményebben és kíméletlenebbül döfött.

A csók elnyomta a nyögését, majd az arcomhoz szorította az arcát, ahogy az orgazmusa hulláma dobálta. Végül lecsillapodva feküdt rajtam. Egy pillanatba telt, hogy megnyugodjon a lélegzetvétele, aztán odafordult, hogy arcon csókoljon. Az ajka még egy ideig az arcomhoz simult.

Ismeretségünk alig egy percen belül egy spontán kalandból fájdalmasan kínosba fordult.

A szobára telepedő csendtől és mozdulatlanságtól elpárolgott belőlem az alkohol hatása, és nehéz súlyként húzott le annak a tudata, amit tettünk. Ahogy eleinte szexinek és kíváncstosnak éreztem magam, most zavarba ejtően sóvár, olcsó numerának.

Az idegen lehajolt, hogy megcsókoljon, de az államat leszegve elhúzódtam, ami nevetséges volt, hiszen még bennem volt.

– Holnap – kezdtem – korán kezdek.

Ennek ellenére, szégyenkező arckifejezésemről tudomást sem véve megcsókolt. A nyelve táncot járt az enyémmel, simogatta, becézte, az emlékezetébe véste. Mélyen, egyáltalán nem kapkodva az orrán át beszívta a levegőt, aztán mosolyogva húzódott el.

A fenébe is, hiányozni fog a szája, gondoltam, és ettől hirtelen szánalmasnak éreztem magam. Nem voltam biztos benne, hogy találok-e valaha is olyan férfit, aki így tud csókolni.

– Én is – mondta. – Mellesleg... Thomas vagyok – jegyezte meg lágy hangon. Legurult rólam, és nyugalmasan elnyúlt mellettem, a fejét feltámasztotta a kezével. Ahelyett, hogy felöltözött volna, úgy láttam, mintha beszélgetni támadt volna kedve.

Függetlenségi vágyam úgy foszlott szét, ahogy az idegen minden másodperccel valami többé kezdett válni. A fejemben

úgy váltakoztak a gondolatok, mintha tévécsatornákat kapcsolgatnék; eddig egyetlenem kellett minden pillanatomat Jacksonnak. Nem azért helyeztettem át magam több ezer mérföldnyire, hogy egy másik férfihoz láncoljam magam.

Összeszorítottam a számat.

– Én meg... – Tedd meg. *Tedd meg, különben később felpofozod magad.* – Érzelmileg nem vagyok szabad.

Thomas bólintott, felállt, aztán átment a nappaliba, hogy csendben felöltözzön. Megállt a hálósobám ajtajában, egyik kezében a cipőjét, a másikon a kulcsait fogta, a nyakkendője csálén lógott a nyakában. Igyekeztem nem meregetni a szemem, de képtelen voltam uralkodni magamon, ahogy próbáltam az emlékezetembe vésni az arcát, alakját, hogy hátralévő életemben fantáziálhassak róla.

Lenézett rám, aztán felnevetett. Az arcán még most sem tükröződött, hogy elítélne.

– Kösz a rohadt hétfő nagyszerű és váratlan befejezését – mondta, majd elfordult.

Magamra húztam a takarót, és felültem.

– Nem rólad van szó. Te csodálatos voltál.

Visszafordult felém, árnyékba vesző száján gunyoros mosoly játszott.

– Ne izgasd magad miattam. Nem magamban kételkedve lépek ki ezen az ajtón. Tisztességesen figyelmeztettél. Nem reméltem többet.

– Ha vársz egy pillanatot, kikísérlek.

– Ismerem a járást. Én is ebben a házban lakom. Biztos összefutunk még.

Elsápadtam.

– Ebben a házban laksz?

Felpillantott a mennyezetre.

– Pontosan feletted.

Felmutattam.

– Úgy érted, a felettem levő emeleten?

– Igen, de – vigyorodott el szégyenlősen – a lakásom is pontosan a tiéd felett van. De ritkán vagyok otthon.

Elszörnyedve nagyot nyeltem. Ennyit a kötöttségektől mentes egyéjszakás kalandról. Rágni kezdtem a hüvelykujjam körmét, és azon törtem a fejemet, mit mondjak.

– Oké... akkor hát, jó éjt?

Thomas arrogáns, lebilincselő mosolyt vetett rám.

– Jó éjt.

MÁSODIK FEJEZET

A SAN DIEGO-I TERÜLETI IRODÁBAN TÖLTÖTT ELSŐ NAPOM ELŐTT italba fojtani a Jackson miatti büntudatomat nem tűnt a legértelmesebb cselekedetemnek.

Csak a mellényemet vittem magammal a munkahelyemre, ahol bejelentkezés után oldalfegyvert, iratokat meg egy mobiltelefonot kaptam. Az ötös osztaghoz osztottak be. Kerestem egy üres íróasztalt, az egyetlen, ahonnan az utolsó ügynök felállt, aki nem jött ki a hírhedt különleges vezetőhelyettes ügynökkel, akit csak KVVHÜ-ként emlegettünk. Már Chicagóban hallottam róla, de a gyilkos hangulatnál több kellett volna, hogy elriaszson az előmenetelemet szolgáló esélytől.

Az íróasztalom felületét csak néhány ponton nem fedte finom porréteg, valószínűleg azokon a helyeken tartotta az elődöm a számítógépét és más holmiját. A laptopom mellé tettem a fejhallgatóm dobozát. Az egység közös termében álló asztalokhoz képest bekeretezett fényképek vagy más díszítmény híján kissé szálnalmasan festett az íróasztalom.

– Siralmas – jegyezte meg egy női hang, amitől felmerült bennem, nem mondtam-e ki hangosan is a gondolataimat.

Egy fiatal, de némileg félelmet ébresztő nő állt összefont karokkal az $1,2 \times 1,5$ méteres, szövettel bevont falnak dőlve,

amely a kuckómat a széles folyosótól elválasztotta. (Ezen a folyosón lehetett átjutni a nagyterem egyik végéből a másikba.) Fényes, bár egyébként jellegtelen barna haját kis kontyba teker- te a tarkóján.

– Nem cáfolom – válaszoltam, mialatt egy papírtörölővel le- töröltem a port az asztalról.

A mellényemet már betettem az öltözőszekrényembe. Más- t nem hoztam magammal a chicagói irodából. Az újrakezdés re- ményében jöttem át San Diegóba, ezért nem láttam értelmét, hogy a régi életemet közszemlére tegyem.

– Nem a porra értettem – mondta, és félig leeresztett szemhéjú zöld szemét rám függesztette. Kerek volt az arca, de ez csak a fiatalságáról árulkodott. Minden más ponton fittnek látszott.

– Tudom.

– Val Taber vagyok. De ne szólítsd Taber ügynöknek, kü- lönben nem leszek a barátod.

– A Valhoz mit szólsz?

Elfintorodott.

– Ugyan mi másnak szólíthatnál?

– Taber ügynöknek – vetette oda egy arra haladó magas, vé- kony férfi. Gúnyosan vigyorgott, mintha tudná, mi következik.

– Dugulj el – mondta Val, és kikapta a férfi kezéből az ak- tát, majd rápillantott, aztán ismét felnézett rám. – Te vagy a hír- szerzési elemző? Lisa Lindy?

– Liis – húzódoztam a választól. Sosem szoktam meg, hogy másokat kijavítsak. – Mint a „mész”, csak l-lel.

– Bocs, akkor Liis. Hallom, gyorsan felfelé buktattak. – A hangjából süttött a szarkazmus. – Szerintem ez faszság, de végül is nem tartozik rám.

Igaza volt. Az, hogy nyelvekre specializálódó ügynöknő voltam, szinte biztossá tette az áthelyezésem, de azt az utasítást kaptam, hogy a felettesem jóváhagyása nélkül ne nagyon említsem meg a szakterületemet.

A felettesem irodáját kerestem. Még csupaszabb volt, mint az enyém. Egy üres irodától jóváhagyást kérni igencsak nehéz lesz.

– Igazad van – válaszoltam, de nem mentem bele a részletekbe.

Kész szerencse volt, hogy az ötös osztagnak éppen akkor volt nyelvekben jártas szakértőre szüksége, amikor én Chicago elhagyása mellett döntöttem. A nyomatékosított diszkréciós követelmény arra utalt, hogy volt valami ügy az FBI-on belül, de ez a feltételezés nem segített volna áthelyezéshez jutnom, így kitöltöttem a szükséges nyomtatványokat, és összecsomagoltam.

– Nagyszerű – nyújtotta át az aktát. – Hármias jogcímeket kell átírnod. Maddox egy FD-302-est is kér. A beérkező leveleid között az első e-mailnek a fogadóbizottságtól kellett érkeznie, a második egy audió fájl Maddoxtól. Előre beszereztem neked FD-302-es formanyomtatványokat és egy CD-t, amíg hozzá nem szoksz a rendszerünkhöz. Maddox azt szeretné, ha azonnal munkához látnál.

– Köszönöm.

A hármias jogcím, amely Hollywood és a nagyközönség számára a telefon vagy más lehallgatások formájában vált ismertté,

az FBI-nál folytatott munkám jelentős részét tette ki. Hangfelvételeket készítettek, amelyeket én meghallgattam, lefordítottam, majd jelentést, az úgynevezett FD-302-est írtam róluk. De a nekem kiadott hármas jogcímek rendszerint olaszul, spanyolul vagy az anyanyelvemen, japánul voltak. Ha a hangfelvétel angolul volt, az osztág titkára, az OT írta át.

Valami azt súgta, hogy Val szerint sántít a dolog, ha egy elemző fordít egy hármas jogcímet, mert kíváncsiság – vagy talán gyanakvás – csillant a szemében. De nem kérdezett semmit, én meg nem mondtam semmit. Úgy tudtam, egyedül Maddox van tisztában a San Diegó-i áthelyezésem valódi céljával.

– Rajta vagyok – ígérem.

Rám kacsintva elmosolyodott.

– Mit szólnál, ha később körbevezetnélek? Megmutatnék bármit, amit a bemutató túrán nem mutattak meg.

Egy másodperc töredékéig törtem a fejemet.

– A fitnesztermet?

– Azt jól ismerem. Munka után gyakran megfordulok ott... közvetlen azelőtt, hogy a bárba mennék – tette hozzá.

– Taber ügynök – szólt oda egy feszes kontyú nő, amikor elsétált mellettünk.

– Dugulj el – vetette oda újra Val.

Felvontam a szemöldököm.

Vállat vont.

– Biztos imádják, különben nem szólnának hozzám.

Elhúztam a számat, és igyekeztem elfojtani a nevetésemet. Val Taber határozottan üdítő jelenség volt.

– Az osztagnak mindjárt reggeli eligazítást tartanak.

– Ezen eltöprengett egy pillanatig. – Ebéd után megmutatom az

edzőtermet. Tizenegy és dél között tilos a belépés, a főnök szeret koncentrálni. – Az utolsó szavakat suttogetta, és színpadiasan a szája sarkához emelte az ujját.

– Tizenkettő harminc – bólintottam.

– Az íróasztalom – bökött Val a következő fölkére. – Szomszédok vagyunk.

– Mi a helyzet a plüssnyúllal? – kérdeztem a nyurga fehér nyúlra mutatva, akinek a szeme helyére két X-et varrtak, és az íróasztala sarkán ült.

Apró orrát ráncolta.

– Múlt héten volt a születésnapom. – Amikor nem válasszoltam, undorral elfintorodott. – Dugulj el! – Lassan szétterült a vigyor az arcán, aztán rám kacsintott, mielőtt kifordult tőlem, hogy bemenjen a kuckójába. Leült a székére, és nekem háttal megnyitotta az e-mail fiókját a laptopján.

Megcsóváltam a fejemet, aztán elhúztam a doboz cipzárját, és a fejhallgatómat a fülemre tettem. Miután bedugtam a laptopomba, felcsaptam a címke nélküli fehér, rugós iratrendezőt, és előhúztam egy CD-t a műanyag tartóból, aztán becsúsztattam a leolvasóba.

Miközben a CD tartalmát feltöltöttem, az „új dokumentum”-ra kattintottam. Megdobbant a szívem, ahogy az ujjaim a billentyűzet felett gépelésre készen lebegtek. Van valami egy új feladatban, egy tiszta lapban, ami olyan különleges élvezetet nyújt nekem, mint semmi más.

A fájlban utaltak a két beszélgetőre, a háttérre és arra, hogy eleve miért is kerestünk erre hármas jogcímet. A San Diego-i ötös osztág a szervezett bűnözéssel foglalkozott, és bár nem ez volt az erőszakos bűncselekmények körében a kedvenc

területem, elég közel állt hozzá. Ha az embert elkeseredetten űzi valami, bármibe belekapaszkodik.

Két jól megkülönböztethető, mély hang beszélt olaszul, a fejhallgató által befogott hangok megtöltötték a fületem. Halkra állítottam a hangerőt. Fura módon az apró fülkék nem segítettek elő a titkok megőrzését egy olyan kormányügynökségnél, amit titkok leleplezésére alapítottak.

Gépelni kezdtem. A beszélgetés lefordítása és átírása csak az első lépés. Ezután következett a kedvenc részem. Ez tett jól ismertté, és ez az, ami majd eljuttat Virginiába: az elemzés. Szerettem az erőszakos bűncelekményeket, és a virginiai Quanticóban székelő Erőszakos Bűncelekményeket Elemző Országos Központ, más néven EBEOK volt az, ahova be akartam kerülni.

A felvételen hallható két férfi először agyba-főbe dicsérte egymást, megemléstettek, hogy a hétvégén hány puncival hegyegtek, de a társalgás hamar komolyra fordult, amint a főnökökről, egy bizonyos Bennyről kezdtek beszélgetni.

Az aktára pillantottam, amelyet Val gépelés közben adott, hogy gyorsan átfussam, hol áll Benny a maffia ranglétráján, mi alatt tisztos játékosnak adja ki magát Las Vegasban. Kíváncsi voltam, hogy bukkant rá San Diego erre az ügyre, és érdekelt, ki végezte Nevadában az előkészítést. Chicago nem járt sok sikerrel, amikor kénytelen volt az ottani irodát hívni. Akár szerencsejátékosokról, bűnözőkről vagy a törvény embereiről volt szó, Vegas mindenkit bőven ellátott munkával.

Hét oldallal később már alig vártam, hogy nekifogjak a jelentésemnek, de még egyszer végighallgattam a hanganyagot, hogy ellenőrizsem a hitelességét. Ez volt San Diegóban az első

megbízásom, és további nyomást gyakorolt rám, hogy ezen a szakterületen kiváló ügynökként ismertek. A jelentésemnek lenyűgözőnek kellett lennie, legalábbis a saját elképzeléseim szerint.

Repült az idő. Mintha csak fél óra telt volna el, amikor Val a két fülkénk közti elválasztó fal fölött átnézett, és ezúttal meg is kocogtatta a szélét.

Némán formálta a szavakat, a hangját nem hallottam, ezért levettem a fejhallgatómat.

– Nem lesz nagyon jó barát belőled. Máris elkéstél az első ebédmeghívásodról – ismételte meg.

Nem tudtam megállapítani, hogy viccel-e vagy sem.

– Én csak... bocs, de nem figyeltem az idő múlását.

– A bocstól nem lesz zsíros sajtburger a gyomromban.

Húzzuk el a csíkot!

A lifthez mentünk, és Val megnyomta a földszintet jelző gombot. Amikor leértünk a garázsba, követtem a kétajtós, fekete Lexushoz, és néztem, ahogy benyomja az indítógombot. Az ülés és a kormány az igényeihez idomult.

– Szép – mondtam elismerően. – Sokkal nagyobb fizetést kaphatsz, mint én.

– Használt. A bátyámtól vettem. Kardiológus. Egy seggfej.

Kuncogtam, míg kihajtott a garázból. Miután elhaladtunk a bejárat melletti épület előtt, Val intett az űrnek, aztán a legközelebbi hamburgeres étteremhez gurult.

– Az irodai büfében nem árulnak hamburgert?

Undorral fintorodott el.

– De igen, de a Bolyhos Burger a legjobb a környéken.

– Bolyhos Burger? Nem hangzik étvágygerjesztően.